

Ἐβλεπε πάντας ἄνω καὶ κάτω κινου-
μένους, ὡς οἱ μύρμηκες ἐπιπίπτουσιν ἀ-
θρόοι ἐπὶ θνησιμαίου καὶ κατὰ μικρὸν ἀ-
ποσπῶσι τὰς σάρκας αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἀ-
πομείνῃσι τὰ ὀστέα καθαρὰ καὶ λευκό-
τατα. Ἐγίνωσκε δὲ τί κατεῖχον ἡδῆ.

Ὁ Μαθητὴς εἶχεν ἀγοράσῃ παρὰ τοῦ
μαρκησίου τὴν περιφημον ἀτμοκίνητον
πριονιστικὴν μηχανήν, τὴν ἐλαττώσασαν
ἄλλοτε τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ὑλοτόμων· ὁ
δὲ γυναικάδελφος τοῦ Καρβαγὰν εἶχε δα-
νείσῃ αὐτῷ ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγ-
κων ἐπὶ ὑποθήκῃ τῶν θαυμασίων λειμῶ-
νων· ὁ δὲ Φλέρης, τὸ μοχθηρὸν νευρόσπα-
στον τοῦ Καρβαγὰν, δὲν εἶχε μὲν κατα-
βάλλῃ κεφάλαια χρηματικά, ἀλλ' ὅμως
μετεῖχε καὶ αὐτὸς τῶν δικαιωμάτων, ἔ-
νεκα τῶν προθύμων ὑπηρεσιῶν, ἃς παρεῖ-
χεν ἀδιαλείπτως ὡς γραμματεὺς τοῦ ἐι-
ρηνοδικοῦ.

Καὶ ὁ Πουρτοῦς ἐπωφελήσθη τὰς γαίας
τὰς περὶ τὸ καπηλείου του καὶ δὲν ἔ-
βλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἐπαναληφθῶσι
πάλιν αἱ ἐργασίαι τοῦ Μεγάλου Πηλωρυ-
χείου· διότι ἀπ' ὅτου οἱ κλίβανοι διετέ-
λουν ἐσβεσμένοι καὶ οἱ ἐργάται εἶχον ἀ-
πολυθῆ, αἱ εἰσπράξεις τοῦ καπηλείου του
ἦσαν μηδαμιναὶ καὶ τὰ τραπέζια του ἔ-
ρημα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκείνοι.

Ὁ δὲ Καρβαγὰν ἤθελε τὰς γαίας, τὰ
χρήματα, τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν
τοῦ Ὀνωρίου Κλαϊρεφόν.

Αἱ δεινόταται συμφοραὶ τοῦ μαρκη-
σίου ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ἀνεπαρκεῖς.

Ἐπὸ θει νὰ ἴδῃ κατακείμενον πρὸ τῶν
ποδῶν του τὸν ἄνδρα τὸν ἐξευτελίσαντα
αὐτὸν ἄλλο καὶ νὰ τον λακπατήσῃ.

Ἀλλὰ πρὸς τῇ ἐξόχῳ ταύτῃ ἡθικῇ ἀ-
πολαύσει δὲν τῷ ἀπήρεσκε νὰ προσθήσῃ,
καθ' ὃν ἄνθρωπος πρακτικώτατος καὶ τὴν ὑ-
λικὴν εὐφροσύνην τὴν ἐκ τῆς κερδοσκο-
πίας.

Διότι κύριος τῆς ὅλης χώρας καὶ τῆς
κοινῆς γνώμης, ἡδύνατο νὰ ἐκτεθῇ βου-
λευτὴς, καὶ ἔχων τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον
μετὰ τῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων
ἃς αὐτὸς μόνος ἐγίνωσκε νὰ εἰσαγάγῃ, θὰ
ἐδημιούργει μεγίστην βιομηχανικὴν δύνα-
μιν μέλλουσαν νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτῷ μέλλον
ἐξαιρετικόν.

Ἀπ' ἧς ἡμέρας ἐπανῆλθεν ὁ Γεώργιος,
ὁ τραπεζίτης ἐφαίνετο ἔμφροντις. Εἶχε
τροποποιήσῃ τὰς ἐξέεις του, ἵστατο καθ'
ὁδὸν καὶ ἐλάλει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ δὲν εἶχεν ὄρια ἢ χαρὰ του ἐπὶ τῇ ἐ-
λεύσει τοῦ υἱοῦ του.

Καὶ ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκία με-
τέβλεν ὄψιν.

Τὰ παρὰ θύρα ἄτινα συνήθως ἦσαν κλει-
στά, ἤδη ἠνοίγοντο καὶ ἡ οἰκία ἀπέβλεπε
τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο καὶ ὑποπτον. Ἐπὶ
πᾶσι δὲ ὁ Καρβαγὰν ἀπεφάσισε νὰ κατα-
στήσῃ τὴν οἰκίαν του προσιτὴν εἰς γνω-
ρίμους τινὰς οἰκογενεῖας, προσκαλῶν αὐ-
τὰς εἰς ἐσπερίδας ἢ γεύματα.

Πρὸς δὲ τοὺς ὑποδεικνύοντάς πως τὴν
ἐκπληξιν αὐτῶν ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ ταύτῃ,
ἔλεγε :

— Δὲν θέλω ἐγώ, τὸ παιδί μου. Εἶνε
νέος, ἔχει ἀνάγκην διασκεδάσεως. Ἐγώ,
μοῦ φαίνεται τὸ σπῆτι παράδεισος, ἀλλὰ
αὐτός, θὰ του φαίνεται πολὺ πολὺ σκο-
τεινὸ καὶ πρέπει νὰ φέξῃ λίγακι : θέλω
νὰ ἔρχωνται κοπέλλες... Αἱ! αἱ! ὁ Γιῶρ-
γὸς μου εἶνε τριάντα ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ
συλλογισθῇ καὶ τὴν ἀποκατάστασίν του...

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ νὰ νυμφεῖται τὸν
υἱόν του ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν αἰφνιδίως. Ἐ-
λάλει δὲ περὶ τοῦ πράγματος τούτου λίαν
εὐαρέστως καὶ κατεγίνετο ἀνὰ τὸ βάλλῃ
εἰς τὸν δρόμον.

[Ἐπεταί συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσέχες :

Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ Εἰς ΧΟΙΡΟΝ

Χαριέστατον Ἀγγλικὸν Διήγημα

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΑΒ'

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ὑποβλήθε-
σαν δι' ὕφους ἀδρόφρονος, ὑπὸ τοῦ ἐπῆ-
λδος, ὃν ἠθέλησε ν' ἀποβάλλῃ, ὁ κύριος
δὲ Γεντιλῆ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ νευ-
ρικὸν κίνημα.

— Ποία ἡ ἀνάγκη ; ἀπήντησεν ἀπο-
τόμως. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ζητήσω ἀπὸ
τὸν ἀστυνόμον, καὶ ἐξ ἄλλου τὰ χρήματα
αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ σου, ἀφοῦ σὺ τὰ ἤρρες.
Σοῦ τὰ χαρίζω.

— "Α! μπᾶ, δὲν εἶνε ἰδικὰ μου, ἀνέ-
κραξεν εὐθύμως ὁ ἄγνωστος. Δὲν τὰ κα-
ταφρονῶ τὰ χρήματα ὅταν τὰ κερδήσω ὁ
ἴδιος, ἀλλὰ τὰ παληόχαρτα αὐτὰ δὲν
εἶνε γιὰ μένα καὶ θὰ κάμετε πολὺ κακὰ
νὰ τὰ χαρίσετε εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Θὰ
εἰσθε ὅμως πολὺ πλούσιος διὰ νὰ μὴ τὰ
συλλογίζεσθε τόσο πολὺ... αἱ, ἀδιάφο-
ρον... πιστεύω πῶς θὰ τὸ ἀποφασίσετε,
μαζὺ μου...

— Σοῦ λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶνε ἀνω-
φελές.

— Αὕτη εἶνε ἡ ἰδέα σας ; μὰ τὴν πί-
στι μου ! ὅπως ἀγαπᾶτε, τὸ βέβαιον εἶνε
... ὅτι θὰ ἔχετε πάντα τὸν καιρὸν νὰ
ζητήσετε τὰ χαρτονομίσματα. Θὰ πᾶγω
λοιπὸν μόνος μου νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἀ-
στυνόμον, συνεπέραναν ὁ ἄγνωστος ἐτοι-
μαζόμενος ν' ἀποχαιρετήσῃ.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἐξέπεμψε στεναγμὸν
ἀνακουφίσεως, διότι ἡ ἀγαθὴ αὕτη κυρία
ἔσπευδε νὰ ἴδῃ περαιουμένην τὴν σκηνὴν
ταύτην, ἥτις συνετάραττεν αὐτὴν εἰς μέ-
γιστον βαθμὸν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπειράτο νὰ τηρήσῃ
στάσιν ἀδιάφορον, προσεποιεῖτο ὅμως λίαν
ἀδεξίως.

Ἡ Θηρεσία παρητήρει αὐτὸν μὲ ὀφθαλ-
μούς, ἐν οἷς ἀνεγινώσκοντο ἡ ἀνησυχία
καὶ ἕτερον αἶσθημα βαθύτερον καὶ μᾶλλον
ὀδυνηρὸν.

— "Α! διαβόλε ! τώρα τὸ συλλογιζο-
μαι, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ ἄγνωστος, πῶς
αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη !

— Τί λέγεις ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κύ-
ριος δὲ Γεντιλῆ.

— Νὰ τί θέλω νὰ πῶ ! πῶς ὁ ἀστυ-
νόμος θὰ μοῦ ζητήσῃ διὰ σὰς ἕνα σωρὸ
πληροφορίας. Αὐτὸς εἶνε ἕνας πολὺ κα-
λὸς ἄνθρωπος... τὸν γνωρίζω, διότι εἶνε
δέκα χρόνια τώρα ποῦ κάθομαι εἰς τὸ τμή-
μά του... ἀλλὰ ἡ δουλειά του εἶνε νὰ εἶνε
περίεργος... καὶ μάλιστα τώρα ποῦ εἰς
τὴν ἀστυνομίαν εἶνε ὅλοι στὸ ποδαρὶ γιὰ
τὴν ὑπόθεσιν τῆς δάμας τῆς πίκας...
εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔχουν δίκην. Ἀφοῦ
λοιπὸν μάθῃ πῶς ἔχετε τὴν φωτογραφίαν
θὰ θέλει νὰ σὰς ῥωτήσῃ νὰ μάθῃ μή-
πως αὕτη σὰς τὴν ἔδωκε...

Εἶτα, βλέπων ὅτι ἡ νεανίς ὠχρία :

— Μπᾶ ! ἀνοησίαις ! ἐπανελάβε, θὰ
τὴν ἀγοράσατε βέβαια ἀπὸ κανένα φωτο-
γράφον ;... αὐτὸ εἶνε τὸ σωστότερον, δὲν
εἶν' ἔτσι ; ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; ὅλοι οἱ
ἀστυνόμοι εἶνε ἴδιοι... καὶ ὁ δικός μου,
ὅσο καλὸς καὶ ἂν εἶνε, στοιχηματίζω πῶς
θὰ στείλῃ νὰ σὰς ζητήσῃ... καὶ μάλι-
στα ὅχι ἀργότερα ἀπὸ ἀπόψε.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ νεανίας ἐρρίγησεν
ἐπαίσθητῶς.

— Καὶ ἔξυρετε ; μὰ τὴν πίστι μου,
δὲν θὰ δώσῃ διαταγὴν σὲ κανένα ὑπηρε-
τη μὲ στολὴν διὰ νὰ σὰς φέρῃ εἰς τὸ
γραφεῖό του.

— Οἱ χωροφύλακες ἐδῶ ! ἀνέκραξεν
ἐντρομος ἡ χήρα.

— "Οχι, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει. Θὰ σὰς
στείλῃ δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας... θὰ
εἶνε ντυμένοι πολιτικά, γνωρίζονται ὅμως
ἀπὸ τὸν τρόπο τους... καὶ δὲν καλοσυ-
σταίνει τὸ σπῆτι εἰς τὸ ὅποῖον οἱ διαβο-
λάνθρωποι αὐτοὶ βάζουν τὸ πόδι τους, χω-
ρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι πολλαῖς φοραῖς
δὲν βάζουν καὶ γάντια γιὰ νὰ τσακώσουν
κανένα. "Οχι, στὴν τιμὴ μου, ἂν ἤμουν
εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου, δὲν θὰ τοὺς καρ-
τεροῦσα καὶ θὰ ἐπήγαινα εἰς τὴν ἀστυ-
νομίαν τρεχάτος. Μία ὥρα μονάχα θὰ σὰς
χρειασθῇ, διὰ νὰ πᾶτε ἀπ' ἐδῶ... θὰ γλυ-
τώσετε ὕστερα ἀπὸ εἰκοσι λεπτά... καὶ
τὸ βράδυ ἡμπορεῖτε νὰ γυρίσετε διὰ νὰ
ἡσυχάσετε ταῖς κυρίαις, καὶ θὰ ἔχετε καὶ
τὰ χαρτονομίσματά σας... δὲν θὰ κρα-
τήσουν παρὰ μόνον τὴν φωτογραφίαν.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἐσιώπα, τὰ δια-
ταράττοντα ὅμως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἰ-
σθήματα ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τοῦ προσώ-
που του.

— Νομίζω, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε,
ὅτι ὁ κύριος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ κυρία
Λεκόντ. Εἶνε προτιμότερον νὰ τελειώσῃ
ἀμέσως ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Ἡ κόρη μου
καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἡσυχάσωμεν παρὰ ὅταν
μᾶς εἰπῇτε ὅτι δὲν γίνεται πλέον λόγος
περὶ αὐτῆς. Πηγαίνετε λοιπὸν. Θὰ σὰς
περιμένωμεν ἡμεῖς, καὶ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν